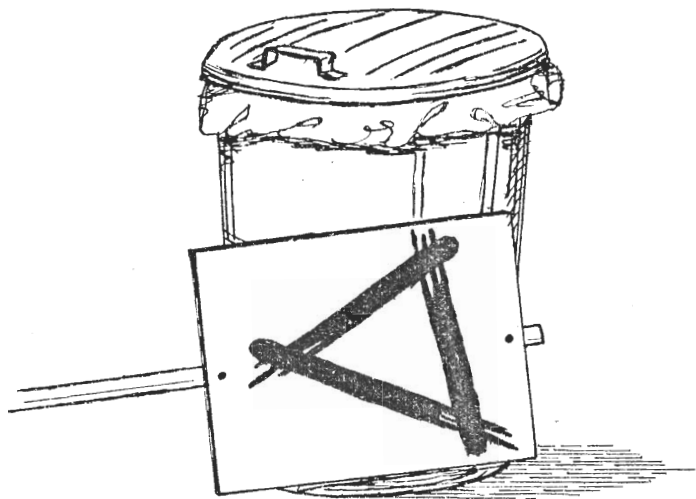

(mss 1983)

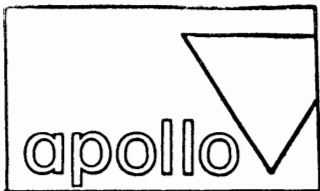
VIJGEBLAD

MAANDBLAD

NUMMER 7

HET VIJGEBLAD - juli 1983

Redactie

Leo Enzlin
Adje Erkelens
Peter Verhees

Kopij

Posthus 1490

3000 BL Rotterdam

of schiet één van de redactieleden aan

Het VIJGEBLAD is een uitgave van Apollo.

Apollo is een vereniging voor homoseksuele meiden en jongens, draagt zorg voor opvang, bewustwording, aktie en amusement.

Leden van Apollo ontvangen gratis het VIJGEBLAD.

Niet-leden kunnen een abonnement op het VIJGEBLAD nemen door f25,= te storten op gironummer 333.59.19 t.n.v. Apollo te Rotterdam.

VOORLICHTING

De voorlichtingsgroep, een samenwerking tussen Apollo en COC-Rotterdam, is weer nieuw leven ingeblazen. Ik ging met Ben Maasdam, sinds jaren actief bij voorlichting, praten over voorlichting. Als je na het lezen van onderstaande zin hebt om met voorlichtingen mee te gaan doen, bel dan op vrijdagmiddag naar het COC (141555).

Bij voorlichting richt je je vooral op mensen die geen homoseksuele gevoelens bij zichzelf herkennen? Ja, dat is waar.

Ik denk dat als je gaat praten over het nut van voorlichting, ik het heel belangrijk vind dat je niet alleen je verhaal kwijtraakt, informatie geeft, maar dat je mensen die vermoeden homoseksueel te zijn identificatie biedt. Dat vind ik eigenlijk nog belangrijker dan die informatie. Het gebeurt echter hoogstzelden dat iemand zich als zodanig manifesteert.

Is het zo dat je dat dan aanvoelt van bepaalde mensen, of reacties krijgt waardoor je denkt: Jij zou best homoseksueel kunnen zijn?

Of ze homoseksueel zijn weet ik niet. Het zijn mensen die het wat meer doordacht hebben... Het zijn in ieder geval mensen van wie je kan verwachten dat ze een beetje bewust omgaan met hun seksuele leven.

Houdt dat dan ook in dat voorlichting breder is dan het alleen hebben over homoseksualiteit?

Natuurlijk. De meeste tijd besteed je aan homoseksualiteit, dat is duidelijk. Op die noemer word je ook binnen gehaald. Maar het is heel gemakkelijk om dat te verbreiden. Je praat over relaties, alle mogelijke samenlevingsvormen, heteronormen, noem het hele zootje maar op. Homoseksualiteit is daar alleen een element in waarop ze jou kunnen aanspreken. Wat je denk ik in zo'n voorlichting probeert is om ze aan het denken te zetten over de dingen die daar juist omheen hangen. Ik ben meer dan alleen een flikker.

Is het niet beter, als homobeweging, om energie te stoppen in homo's en hun ontwikkeling?

Ik denk ook dat je dat met voorlichting doet. Wel klein en individueel. Ik denk dat er nauwelijks een activiteit binnen de hele homobeweging is, die emancipatorieser werkt dan voorlichting geven. Ik denk dat het mensen verschrikkelijk motiveert, "strijdbaar" maakt, als voorlichters. Dat weet ik van mezelf, maar dat weet ik ook van andere mensen die ik in de voorlichtingsgroep heb meegemaakt. Veel mensen gaan voorlichting geven om zichzelf sterker te gaan voelen. En daar werken we ook echt aan. Als we een voorlichting hebben gedaan wordt dat geëvalueerd en dan staat het persoonlijke aspect vrij centraal.

Het argument om de wereld te verbeteren... is dat er niet meer?

Zoals je het nu zegt is het een beetje balinerend, maar dat zit er bij een aantal mensen, ook bij mij, ook wel achter. Ik heb ook het gevoel dat ik niet alleen voor mezelf maar ook breder, een goeie zaak dien, zeg ik even heel calvinistisch.

Wat merk je daar verder van in de praktijk. Dat is niet meetbaar. Als je later nog eens bij een groep komt en je hoort dat er naderhand ook nog over gepraat is, sferen in zo'n klas bij voorbeeld veranderd zijn, mensen anders zijn gaan denken en praten over alle mogelijke zaken, dan vind ik dat heel leuk.

Dan merk je dat het mensen erg bezig gehouden heeft. Ja zeker. Het sterkst heb ik dat gevoel altijd bij de politie-opleiding. Dat is op zich een groep waar niet doorheen te komen is, maar later hoor je toch van de begeleiders dat er over gepraat is, en dan denk ik; uitstekend. Hele kleine dingen, maar toch. Ik ben er meestal heel tevreden mee. Dat komt ook door mijn rare belerende achtergrond. Ik ben nou eenmaal een lul van een onderwijzer, en dat zal ik wel altijd blijven. Ik heb toch altijd de behoefte om mensen dingen duidelijk te maken.

Er is een leergang ontwikkeld. De een noemt het leren omgaan met elkaar, de ander noemt het seksuele vorming. Het is een soort geïntegreerde aanpak om leerlingen een andere houding bij te brengen t.a.v. zichzelf en anderen in de meest ruime zin. Ik geloof daar veel meer in. Als je begint met kleuters en je gaat daar mee door tot het eind van de middelbare school... dat zal je heel systematies aan moeten pakken. Dat is de enige manier om iets te bereiken. Je blijft nu puinruimen, zeg maar.

Een woord als schijntolerantie speelt een grote rol, hè. De reden waarom ik uit voorlichting stapte was dat ik geen zin meer had in de verhalen van: Ik vind het allemaal best, maar als ik er twee elkaar af zie likken op het centraal station...

Verhalen waar moeilijk doerheen te komen is. Als gezegd wordt dat alle flikkers trutnichten zijn hoe reageer je dan. Als je het alleen maar gaat ontkennen, laat je die opmerking van ze staan. Terwijl ik denk dat "Alle flikkers zijn trutnichten" ook veel zegt over hoe die mensen over vrouwen, rolpatronen en hoe mannen moeten zijn denken.

Hoe je reageert is sterk afhankelijk van voor welke groep je voorlichting geeft. Op een politie school zeg je andere dingen dan op een LHNO. Ik denk dat ik nooit op zo'n vraag in de verdediging ga. Als ze zo'n vraag stellen zit er altijd een veroordeling achter. Die ga ik uit de weg, en ik probeer er achter te komen waar ze zo'n idee vandaan hebben, in wat voor kaders ze dat plaatsen. Als je dat duidelijk hebt dan kom je op heel andere dingen; op vrouwenstrijd, rolpatronen, opvoeding. Het belangrijkste is dat je niet in de verdediging gaat. Als het woord trutnichten valt ben je heel gauw geneigd te zeggen: Nee, dat zijn ze niet allemaal, er zijn er wel een paar bij... Dan ben je helemaal op de foute manier bezig, denk ik, want dat is net wat ze willen horen. Maar het is soms moeilijk, hoor.

In denk dat je er ook wel een paar keer intuïmeelt. Tuurlijk. Dat is dan een voordeel van als je wat langer meeloopt, dan leer je dat soort dingen best wel doorzien. Wat je geheid ook krijgt is de verwarring met travestie.

In het begin ben je heel gauw geneigd: Travestieten hebben we niets mee te maken, dat is iets heel anders. Maar het is verschrikkelijk moeilijk om door schijn-
terantie heen te komen.

Ik ben een paar keer boos weggelopen, dat zou ik vroeger nooit gedurfd hebben. Als zo'n groep helemaal niks maar dan ook niks doet om een sfeer leuk te maken, om zich open te stellen, dan houdt het echt op hoor. Ik zit daar niet om zo nodig mijn verhaal kwijt te raken.

Hoe gaat zo'n voorlichting nou in z'n werk?

Als aanvragen voor voorlichting binnen komen proberen we die te verdelen. Er wordt gekeken naar wie er beschikbaar is. Het is prettig als die mensen elkaar kennen. Dan is een voorbespreking meestal ook zeer sumier. Een leerkracht moet minstens twee lesuren voordat wij komen gaan voorbereiden. Wij geven hem daarvoor allelei materiaal, tips. Daarna komen wij en dan eisen we dat we twee klokuren hebben, voor minder doen we het niet meer. We nemen contact op met die leerkracht over wat het voorwerk heeft opgeleverd en we proberen een invalshoek te vinden op grond waarvan we binnenkomen. De ene keer zal dat zijn een projekt relaties, een andere keer op vooroordelen, minderheden. Daar stem je dan een beetje je feitelijke voorlichting op af. In de voorlichting zelf grijp je sumier terug op wat die leerkracht gedaan heeft, vertel je iets over 't COC, en probeer je naar gelang je invalshoek de discussie los te krijgen. En dan is het heel plezierig als je elkaar als voorlichters kent.

Mensen die nieuw zijn draaien gewoon eerst een poosje mee, lopen een paar voorlichtingen mee, kijken en zeggen af en toe eens wat als ze dat zinnig vinden. Aan de ene kant om de sfeer op zo'n voorlichting te leren kennen, aan de andere kant om elkaar beter te leren kennen. Een absolute voorwaarde om in voorlichting mee te doen is dat je overdag tijd hebt, omdat vrijwel alle voorlichtingen overdag zijn. Dat is meteen ook de enige eis die we aan een voorlichter stellen.

Tijdens een voorlichting aan buitenlanders heb ik wel eens met mensen op een meer toneelachtige manier een voorlichting gedaan, vooral omdat die mensen slecht nederlands kenden. Het leuke ervan was dat het niet alleen bij praten bleef, maar dat mensen ook zagen dat mannen elkaar zoenden, vrouwen elkaar zoenden, enz. Met praten wordt het snel zo gewichtig, gebruiken jullie ook speelsere manieren? Wat we heel veel gebruiken, we hebben een soort ganzenbord en dat werkt heerlijk. Zalig om te doen. We laten tegenwoordig de leerlingen soms wat doen. Ze komen natuurlijk altijd met: Hoe ziet een nicht eruit. Dan begrijp ik nooit wat ze bedoelen, dan moet ik het even zien, hè. Geen hond die het durft, maar dan zitten ze elkaar op te juinen "Ja joh, doe nou". Nou, en dan krijgen we het, heerlijk is dat.

Wat ik altijd jammer vind is dat "Ik ben de homoseksualiteit". Dat vind ik heel moeilijk te doorbreken.

Je homoseksualiteit is wel de basis waarop je komt. Ja, maar ook... Ik zie er vrij aangepast uit, mensen hebben met mij nooit problemen. Ik heb zelden gehoord dat ze tegen mij zeiden: Jij vieze flikker. Dus mocht er dan op een gegeven moment een sfeer hangen die je graag zou willen hebben, zet ik er toch altijd weer vraagtekens bij. Wat zouden ze doen als een of andere delnicht voorlichting zou komen geven? Zou het dan ook zo gemakkelijk gaan, of het echt alleen om het verhaal gaat en de manier waarop je ze aan de praat krijgt?

Bij jou krijg je dan het effect: Ik heb een homo gezien en het viel best mee.

Ja, dat zeggen ze ook letterlijk.

Adje.

HOBBY

0.

Sex, vrijen, knuffelen, plezier maken met mijn lichaam is een van mijn hobby's geworden. En zoals elke hobby heeft het zijn voor- en nadelen. Ik ga er even vanuit dat de voordelen van sex jullie wel bekend zijn en wil nu iets meer vertellen over een van de nadelen: geslachtsziekten.

Welke geslachtsziekten er zijn, aan welke symptomen je ze kunt herkennen en hoe ze behandeld kunnen worden heb je kunnen lezen in het vorige Vijgeblad en/of kunnen horen en zien op de thema avond op Apollo. Daar ga ik nu verder niet op in. Het Vijgeblad artikel eindigde met de oproep zodra je een geslachtsziekte hebt of vermoed zo snel mogelijk naar de dokter te gaan. Hoe dit laatste in zijn werk gaat zal ik aan de hand van wat persoonlijke ervaringen hier wel vertellen.

1.

Een paar jaar geleden ben ik begonnen met wat meestal voorzichtig promiscu gedrag wordt genoemd, d.w.z. sex met vrij veel en regelmatig wisselende personen. Ik had wel eens boekjes gelezen over geslachtsziekten en wist wel welk risico ik liep met zo'n gedrag, maar ik dacht er helemaal niet over na. Totdat ik er wel toe gedwongen werd. Op een dag ontdekte ik bij mezelf de symptomen van een druiper. Ik schrok me gek. Ik heb er een paar dagen mee rondgelopen zonder iets er aan te doen, ik durfde er met niemand over te praten. Ik schaamde me vreselijk. Soms walgde ik van mijzelf. Maar er zat niets anders op: ik moest naar de dokter.

Ik ben eerst naar mijn huisarts gegaan, die ik al eerder had verteld dat ik homo ben. De huisarts behandelde mij rustig en gewoon; hij heeft wat bloed afgenomen om mij (op eigen verzoek) gelijk te laten controleren op syfilis, hij adviseerde mij in het vervolg condoms te gebruiken (wat ik raar vond) en hij gaf mij een verwijskaart voor een dermatoloog. Het behandelen van geslachtsziekten wordt namelijk door huidartsen gedaan.

Het bezoek aan de dermatoloog was een afgang. Ik werd er vervelend behandeld en had sterk het idee dat dit kwam doordat ik toevallig een geslachts- en geen huidziekte had. Dit was genoeg om mijn schaamte aan te wakkeren, nog steeds werd ik misselijk van mijzelf en ik was hard op weg depressief te worden. Gelukkig werd de uitslag van het onderzoek snel bekend: het was geen druiper maar iets dergelijks, en het was snel te verhelpen met 2 prikken antibiotika. Nadat ik de eerste prik had mogen ontvangen liep ik naar buiten en merkte ik ineens dat er iets veranderd was: ik liep vrolijk te fluiten. Angst, schaamte en walging waren even snel verdwenen als ze gekomen waren.

2.

Ter plekke heb ik toen twee belangrijke besluiten genomen.

- A. Nooit, nooit meer wil ik mij slecht voelen, walgen van mijzelf, bang zijn, mijzelf schamen alleen maar omdat ik een geslachtsziekte heb. Ik zal alles doen om tegen die gevoelens te vechten. Sex is wel goed, er is niets bijzonders aan een geslachtsziekte, net als er niets bijzonders aan een verkoudheid is. Ik heb geen schuld, alleen het vrijen is mijn verantwoordelijkheid, ziektes kan ik niet beheersen, dus ook geen schuld aan hebben. Als anderen mij op de kop zitten over een geslachtsziekte dan is dat hun schaamtegevoel waar ik niet onder hoef te lijden:
- B. Ik moet aksepteren en blijven beseffen dat ik met elke vrijpartij niet alleen een risico loop op plezier, maar ook op een geslachtsziekte. Ik moet dat niet ontkennen of ontlopen, ik moet er rekening mee houden. Ik moet mijn algemene gezondheid in de gaten houden, zodat mijn weerstand zo hoog mogelijk is. Ik moet regelmatig mijn lichaam bekijken of ik geen symptomen kan ontdekken. Ik moet me regelmatig laten controleren op geslachtsziekten. Als ik zo'n ziekte heb, mag ik die nooit overdragen op een ander, dus niet vrijen.

Ik kan jullie deze besluiten van harte aanbevelen. Misschien zien ze er te zwaarwichtig uit, maar zo hoef je ze helemaal niet te hanteren, dat kan ook heel speels. Slechts een ding is wel zwaarwichtig; en dat is het antwoord dat je geeft op de volgende vraag: Ik vind een gezond leven voor mijzelf belangrijk. En jullie?

Het is namelijk mijn overtuiging dat de wil om gezond te blijven een positieve invloed heeft op je lichaam en weerstand.

3.

Belangrijkste praktische gevolg van 2. is dat ik mij nu regelmatig en op een prettige manier laat controleren op geslachtsziekten. En dat gaat dan als volgt. Ik bel telefoonnummer 010-635877 van de polikliniek voor huid- en geslachtsziekten van het Dijkzigt Ziekenhuis. Ik vraag of ik een afspraak kan maken en zeg duidelijk dat het voor een controle op geslachtsziekten is. Op de betreffende dag meld ik mij bij de balie (let op: de derma-poli ligt naast het grote witte gebouw van de medische faculteit).

Toen ik voor het eerst kwam werd er eerst een kaart met persoonsgegevens en een dossiermap voor me gemaakt, maar nu wordt alleen mijn kaart afgestempeld en krijg ik mijn map mee. Ik moet me dan melden op kamer F, 1e etage, waar ik kaart en map afgeef. In de wachtkamer ga ik zitten tot mijn naam afgeroepen wordt, daar moet ik naar James Last achtergrondmuziek luisteren en zitten altijd een aantal mensen die veel en veel zenuwachtiger zijn dan ik.

Mijn naam wordt afgeroepen en ik kom dan eerst bij een arts. Die vraagt of ik nog bepaalde klachten (symptomen) heb, onderzoekt mij eventueel en stelt algemene vragen als: heeft u contacten met mannen of vrouwen. Als ik klachten heb dan worden die gelijk door hem bekeken en indien mogelijk behandeld. Maar ik kom meestal voor een routine controle en mag weer netjes in de wachtkamer.

Dan wordt ik weer afgeroepen; dit keer wordt er wat bloed afgenomen en moet ik daarna in een apart kamertje. Een zuster neemt dan met een wattenstaafje wat vocht uit mijn keel, mijn pik en mijn kont. Ze doet dat rustig en pijnloos. Dan moet ik nog even plassen in bekertjes, dit afgeven bij het aanliggende laboratorium en kan ik voorlopig weer in de wachtkamer.

Na een langere tijd wachten word ik weer geroepen; mijn urine is bekeken en is in orde, ik moet over een paar dagen opbellen voor de uitslag van mijn bloed en de kweekjes die zijn gemaakt van het wattenstaafjesvocht. Beneden bij de balie maak ik alvast een afspraak voor de volgende controle, meestal over 10 weken.

Een paar dagen later bel ik voor de uitslag en haal ik (toch wel) opgelucht adem als ik te horen krijg dat alles in orde is. En over 10 weken herhaalt het hele verhaal zich. In de tijd daartussen besef ik telkens hoe lekker het voelt om zekerheid te hebben.

4.

Mocht je 3. nog een eng verhaal vinden dan zijn hier een paar algemene opmerkingen.

A. Voordelen van de derma-poli: het is gratis, het personeel dat je helpt is zowel gewend aan als deskundig over geslachtsziekten, de behandeling is anoniem en neutraal, de arts geeft je eerder nuttige tips dan dat hij over je sexleven gaat zeuren, ze hebben er een neutrale houding ten opzichte van homosex.

B. Grappig in de derma-poli: vind ik altijd om de andere mensen in de wachtkamer te bekijken en in te schatten (brave huisvader, zeeman, ontluikende homo, hoerenjong, etc.), is dat ik er een paar anekdotes over weet te vertellen, is het als je bekenden tegenkomt want geloof maar niet dat je de enige bent die daar komt!, is een jolige bui van de zusters (ach, wat wil je; als je per dag honderden geslachtsdelen aan je voorbij ziet gaan dan moet je wel melig worden).

5.

Ik hoop dat jullie wat hebben aan dit artikel. Mocht je nog vragen hebben, dan wil ik die wel beantwoorden: ik ben geen expert, maar heb wel ervaringen. Nog een laatste tip: als je geïnteresseerd bent in een gezond homoseksueel leven (Heel verstandig) dan is het nooit weg om minstens een van de volgende boeken in je boekenkast te hebben staan:

-Coester, C.H., e.a., Mannenkoorts, De Woelrat, Den Haag, 1982 (alleen voor mannen dus)

-Fenwick, R.D., Gezondheidsgids voor homoseksuelen, Tiebosch, Amsterdam, 1979, (zowel voor mannen als vrouwen)

-Silverstein, C. + White, E., The joy of gay sex, Simon + Schuster, New York, 1977 (in het nederlands bestaat een aparte editie voor mannen en een voor vrouwen).

6.

Veel plezier en gezondheid toegewenst door Cor.

7.

Alle bovenstaande punten gelden zowel voor vrouwen als voor mannen. Bovendien gelden ze ook voor alle personen die niet promiscu zijn, maar op een andere manier vrijen.

Dodenherdenking (apendix)

De PSP heeft het politieoptreden bij de 4 mei herdenking in het politieoverleg aan de orde gebracht. Het resultaat was mager. Het politieoptreden was was ongelukkig geweest, maar ja, die zaken kan je niet meer terug draaien; aldus deelnemers aan het overleg. En de suggestie om bij een volgende herdenking tijdig aanvragen te doen voor het heffen van een spandoek.

Seld

Contributies.

Mensen zonder vast inkomen	f 20,-
tot 10.000	- 25,-
10.000 - 20.000	- 35,-
20.000 - 30.000	- 50,-
30.000 - 40.000	- 75,-
40.000 - 50.000	-100,-
50.000 en meer	-150,-

Mensen die door de leeftijdsgrens (25) automatisch oud-lid geworden zijn, vragen we op de een of andere manier Apollo financiële bijstand te verlenen, donateur worden dus.

Gironummer van Apollo: 3335919

Adreswijzigingen	Postbus 1490	Rotterdam
Archief	Frans Stein	128878
Bargroep	Cor van Zundert	015-120578
Bibliotheek	Hans Pols	-
Introgroep	Rolf Hoekwater	-
Ledenadministratie	Aart Hollaar	667012
L.H.J.O.	Cor Elom	520249
Penningmeester	Kees Wisse	147228
Publiciteit	Hans van Hagen	515162
Vijgeblad	Adje Erkelens	156142

Het gebeurde in het westen...

In het westen van Nederland. Leiden, om precies te zijn. 25 Juni 1983 werd een heuglijke dag in de Nederlandse niet-ologie. De leidse demonstratie werd een doorslaand succes. Volgens sommigen altans. In de landelijke pers werd over het algemeen nogal lauw gereageerd. Er waren tenslotte ook 'maar' 6- à 7000 potten en flikkers de straat opgegaan, dus dat is eigenlijk ook niet de moeite om daar al te veel woorden over vuil te maken. (Het algemeen dagblad sloeg alles met zijn stukje van ca. 4 bij 8 cm; dat is ongeveer een halve vierkantemillimeter per demonstrant; Lubbers vult in zijn eentje de halve voorpagina.)

Voor wie niet is meegeweest zal ik een kort verslagje van het gebeuren geven.

S'morgens werd verzameld op het COC, waar de koffie met (roze) gebak werd genuttigd, waar iedereen elkaars uitmonstering bewonderde en stencils met strijdlieden en organisatorische kanttekeningen werden rondgedeeld.

Vervolgens met de hele kudde naar het Centraal Station, begeleid door bevreemde blikken van voorbijgangers; de demonstratie was eigenlijk al een beetje begonnen. Met de trein, galmend van de liederen uit de liedbundel en woeps-jes, op naar Leiden. Hier aangekomen verzamelen op twee verschillende punten, vanwaar de verschillende optochten vertrokken. Zingend door de straten van Leiden, een lust voor oog en oor. Het mooiste moment van de demonstratie was dat, toen een groep ouders van homofiele kinderen ten tonele verscheen en met luid applaus werd begroet.

Dat alle wegen leiden naar de manifestatie bleek een feit. Op het manifestatieterrein aangekomen besefte men pas ten volle: "Oh, wat zijn er véél!"

Na de manifestatie, waar de show wel gestolen werd door de plaatselijke burgemeester, op zoek naar een aetgelegenheid die niet afgeladen zat met flikkers en potten.

Van hieruit naar de diverse zalen (drie in getal) waar de slotfeesten gehouden zouden worden. Warm en druk, kortom, een sfeer die mij persoonlijk erg aanspreekt.

Hoewel tevoren de tijd van twaalf tot zes mij erg lang toescheen was zij toch te kort om mijn droomprins te vinden, onder welk voorwendsel men mij had trachten mee te lokken.

Leo.

LIEVER ALLEEN

Peter
Weekers

22 juli treedt Louis Daniels op op Apollo.

Wie is Louis Daniels?

Louis moest van zijn ouders op negenjarige leeftijd op gitaarles maar na een jaar moest hij er weer af want dñe leraar kon hem niets meer leren. Op dertienjarige leeftijd speelt hij in de Delftse band " Scamp ". Deze band werd ontdekt door Mans van Eyk (Tee Set). Met die band heeft hij twee platen gemaakt. Tevens heeft hij toentertijd meegewerkt aan twee elpees van de Tee Set. Uit die tijd stammen ook de TV optredens in Popparlement. Uit Engeland kwam toen een aanbod van Ray Fenwick (Gitarist van de toenmalige Spencer Davies Group olv Steve Winwood) voor een TV special.

Dat heeft hij gewijgerd want hij wilde eerst naar het conservatorium. Met Scamp heeft hij nog een keer als hoofdact in de roterdamsche Doelen gestaan. In het voorprogramma zat toen Robert Long met Umit Gloria. Op zestienjarige leeftijd deed hij toelatingsexamen voor het conservatorium. Hij zakte met glans. De examinator heeft hem toen doorverwezen naar een lerares die hem in twee jaar klaarstoomde voor het conservatorium.

Daar heeft hij gestudeerd met Peter Weekers (Flairck), Ab Tamboer (Earth & Fire en het Goede Doel) en Ferry Lever (Polle Eduard Band). Na zijn studie aan het conservatorium is hij leraar geworden op de Capelse Muziekschool.

Trefwoord; Muziek

Muziek is voor mij gevoelens tot uitdrukking brengen zoals bijvoorbeeld schilderen en schrijven. Als ik op vakantie ben word ik steevast na vier dagen gek omdat ik geen muziek kan maken of spelen.

Mijn muziek en teksten komen voort uit Ideën die in een speciale stemming geboren worden. Als een rode draad speelt daar vaak doorheen dat ik me een een-ling. Dat gebeurt zelfs in de humoristische nummers die voor mij een uitlaatklep zijn om te relativieren.

Trefwoord; Eenling

Ja, ik moet daar nogal clichématig op antwoorden, maar ik vind dus dat ik de hokjesgeest niet bezit. Ik zette mij vroeger al af tegen de conservatieve mening van mijn ouders, maar dat deed ik niet door me anders te

kleden of ruzie te maken maar door vaak te huilen. Ik sta dan ook als overgevoelig bekend. Op dit moment zie ik geen beperkingen in mogelijkheden met geest en lichaam. Maar tegelijkertijd proberen mensen, vaak als reactie daarop, zichzelf en daardoor ook mij beperkingen op te leggen. Ik voel dan helemaal geen behoefte tot verweer maar het heeft wel terugslag op mijn muziek.

Trefwoord; Angst

Ik denk dat ik banger ben bij denken over Rampen (van allerlei aard) dan op het moment dat die ramp zich voltrekt. Ik denk dat ik het dan te druk heb met het intens beleven ervan.

Trefwoord;Favocriete popgroepen

Camel, Gentle Giant, de vroegere Zappa, Brian Eno, King Krimson, de vroegere Bowie.

Waarom herken ik bijna geen invloeden van hun in jouw muziek?

Ik wil naar een eigen herkenbare stijl toe werken maar daar ben ik nog lang niet aan toe.

Wat vind je van de vernieuwende stroming in de muziek (bv Simple Minds, New Order ed.)?

Ik ben gefascineerd door de simpelheid van de muziek die tegelijkertijd toch een ontzettend hogenspanning in zich heeft. Heel aantrekkelijk vind ik daarin de steeds terugkerende simpele thema-s. Dat brengt de muziek op de grens van muziek ervaren en muziek luisteren. Ik experimenteer op het ogenblik in ervaringsmuziek en ik probeer die ervaringsmuziek te integreren in luistermuziek. Op het het ogenblik lukt me dat alleen nog maar frachmentarisch (dus een stuk van het een aan een stuk van het ander plakken).

Laatste vraag, wat vind je frustrerend bij optredens? Dat de mensen mijn teksten niet goed horen. Mensen vonden het maar gek dat ik liever alleen blijf. Ik had als reactie een tekst geschreven maar toen ik die ten gehore bracht verstonden ze hem niet zo goed, dus valt het effect een beetje in het water.

Just a lonely weekend, just a lonely cry and so,
Just a lonely weekend, I never know what to do,
Where's the lonely people, there's just somuch to do
no one's ever burning.
Do you think to hurt me, dont you know what its about
cause you're the lonely people

MIJN EIGEN ZON!
WIE HAD DAT
GEDACHT!

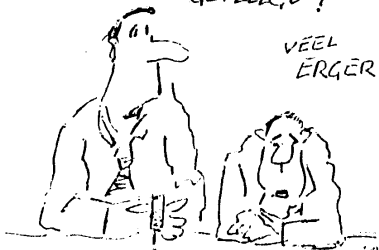
HEEFT IE
GESTOLEN?

VEEL
ERGER

GEWELD
GEFLEED? 2

VEEL
ERGER.

EEN ROOFOVERVAL?

VEEL ERGER!

4.

EEN MOORD?

VEEL ERGER

5

Hy is HULP!

6

MARKO

Twee jaar geleden ontmoette ik Marko, Het was net zoals nu drukkend warm. Ik was gewapend met het boodschappenkarretje van mijn moeder naar het winkelcentrum gelopen om aldaar wat flessen verfrissend vocht in te slaan.

Marco stond voor het grootwinkelbedrijf achter een stalletje van Amnesty International.

De publieke belangstelling was vrij laag en hij kon de nering dan ook met gemak in zijn eentje runnen. Ik keek, toch wel geïnteresseerd, wat foldertjes door en kocht een setje briefkaarten. Tevens vroeg ik hem naar een adreslijst van politiek gevangenen aanwie ik deze kaarten kon zenden. Die was hij vergeten maar geen nood, zijn idealisme strekte wel zo ver dat hij mij deze dezelfde avond nog even langs zou komen brengen. Hij had blond, vol haar, zeer donkerbruine ogen en een lichtrode huid die maar niet bruin wilde worden. Op het moment dat ik hem niet meer verwachtte, nl elf uur 's avonds belde hij aan. "Sorry dat ik zo laat ben hoor" zei hij ontwapenend. Ik liet hem binnen en schonk hem een die dag versgehaalde cola in. Om één uur ging hij weg. We hadden een afspraak gemaakt voor de volgende dag, bij het zwembad. Toen ik kwam aanlopen zat hij al op het rek bij de ingang. Die dag zijn onze eerste plannen om samen op vakantie te gaan gemaakt. We vonden het allebij heel aantrekkelijk om met iemand op vakantie te gaan die we niet door en door kenden maar die we intuïtief wel zagen zitten.

In die weken daarop trokken we veel met elkaar op, en een keer bleef ik bij hem slapen. 's Ochtends werd ik wakker met de arm van Marko op mijn buik. God, wat hield ik al van hem. Toen hij zijn ogen opendeed keek hij sorry en haalde zijn arm weg. Mijn op dat moment verlamde tong belette mij wat te zeggen maar ik zweet te hem mijn gevoelens toe.

"Ben je een beetje uitgeslapen", vroeg ik.
"Nee, ik heb nauwelijks geslapen, ik ben toch altijd zenuwachtig voordat ik op vakantie ga, het is zoiets als dat gevoel dat ik vroeger voor een schoolreisje had of voor sinterklaas-avond". "Of je verjaardag" vulde ik hem aan.
"Of mijn verjaardag", herhaalde hij. "Wil je een pepermint, een rang, een dropmentina of een minimars?" vroeg hij. Tuurlijk hield ik van hem.

Even voorbij Napels nam ik een foto van Marko. Hij hing met zijn hoofd uit een treinraampje en schreeuwde tegen de wind in: "Ik denk dat ik je aardig vindt". Ik knipte hem met mijn hoofd uit een ander raampje en schreeuwde "Ja", langgerekt en duidelijk maar niets overbodigs toevoegend.

In de hak van Italië hadden we een camping gepland en toen we er na vier dagen treinen aankwamen wisten we niets beters dan de rugzakken af te gooien, de kleine tent op te zetten en direct te gaan slapen. Ik werd wakker van de welbekende gedempte campinggeluiden van omstreeks tien uur 's avonds. Marko lag niet naast me en net toen ik me serieus ging afvragen waar hij gebleven kon zijn ging de tent open en het silhouet van Marko tekende zich scherp af tegen de avondlucht.

"Ben je wakker?", fluisterde hij. "Ja", fluisterde ik terug. "Hier heb je een blikje drinken, toen ik wakker werd had ik een leren bek". Inderdaad hielp de mij nu nog onbekende drank geweldig. Zacht rillend gingen we schouder tegen schouder voor de tent zitten. Na een half uur niets gezegd te hebben kropen we de tent in en gingen slapen. Marko legde zijn warme hoofd op mijn schouder.

In een of ander museum zagen we Romulus en Remus. "Dat zijn wij", zei ik. Marko keek me even ernstig aan en zei: "Ja, maar wij hebben geen wolven aan wiens tepels wij kunnen drinken".

Terwijl hij iets van een ontbijt in elkaar zette deed ik de gordijnen open en de lucht was scherp helblauw dan je je kunt voorstellen toen de PTT postbestelster het telegram bestelde. Zijn moeder was dood. Eerst gilte hij, toen gooide hij de tafel om, zeeg op de knieën en begon bijna zonder geluid schokschouderend te huilen. Wat deed ik hier, wat moest ik doen. Troosten zou belachelijk zijn. Mijn arm om hem heen leggen? Het was zijn moeder, zijn Lijden. Toen ik daar hulpeloos stond, hief hij zijn be-traand gezicht op en keek me aan. "Waarom", zei hij, "Waarom". Ik wist niets anders dan hem tegen me aan te drukken. Hij hield erg veel van zijn moeder en vooral de laatste tijd waren ze erg naar elkaar toegegroeid. Ze woonde in Haarlem. Een vader, broer of zus had hij niet. Zijn vader was al overleden toen hij amper kon lopen. Toen Marko terug kwam van de crematie wachtte ik hem bij het station op met een roos. Terwijl zijn ogen droefden glimlachte zijn mond een moment. We liepen naar de Bijenkorf om een kop koffie te drinken en om een of andere reden vond ik het nodig zijn koffertje te dragen. "Hoe ging het", vroeg ik. Zijn enige oom was met zijn oma aanwezig geweest en ook nog wat burens die een aanmerking op zijn kleren hadden gemaakt. Bij de koffie moest hij weer huilen. "Het doet zo'n pijn" zei hij.

Enkele weken daarna gingen we met een Interrail kaart op vakantie. Dat betekent dat je heel Europa door mag voor één prijs. Onderhand kenden we elkaar toch wel min of meer. De omstandigheden hadden het er dan ook wel naar gemaakt. In de trijn naar Brussel zaten we nog lekker op stoelen. De rest van de reis zouden we die wel moeten ontberen.

Het was meer een vluchtig beroeren van elkaars wangen. Een ogenblik waren we gespannen en stil. "Morgen zie ik je wel", zei hij.

Ik keek naar hem tot hij uit zicht verdwenen was en ging naar huis, douchen, scheren, slapen.

De weken die volgden op de vakantie gingen we nog intensiever met elkaar om. We spottten samen, aten samen, bespraken samen boeken, luisterden samen naar Shostakovisch, douchten samen, sliepen samen. Op een dag die liet zien dat de zomer zijn laatste zon aan het weggeven was kwam de brief van het reisburo die zei dat ik de fotowedstrijd had gewonnen met de foto waarop Marko met zijn hoofd buiten het treinraampje hing. Overeenkomstig de wedstrijdreglementen zou deze foto voor reclamedoeleinden gebruikt worden. En ik was vijfhonderd gulden rijker. Van dat geld zijn we 's middags kleren gaan kopen. Ik een blauw-wit gestreepte broek met een lichtblauw shirt en Marko een zwarte strakke broek en een grijs T-shirt met een zwarte diagonale streep.

Toen kwam de kentering en hoe ik het ook probeer, ik kan niet in details beschrijven hoe het ging. Marko werd steeds stiller. Hij kon uren achtereen niets zeggen en daarna kwaad het huis uitlopen om laat in de avond weer thuis te komen. Soms volgde er een ruzie. Hij was kwaad omdat ik niet vroeg waar hij geweest was. Ik zei daarop dat als hij dat kwijt wilde het maar moest vertellen.

Verleden jaar wist ik eindelijk dat het einde op dezelfde manier was gekomen als het begin. De dood van zijn moeder die ons in het begin sterk bond duwde ons uit elkaar. Marko wilde meer vertellen, meer emoties kwijt maar hij kon het niet. Emoties uiten was hem niet geleerd. Ik kon hem ook niet aanvoelen. Herfst was het, herfst. Hij zou naar Frankrijk gaan om alleen te zijn.

"Denk je veel aan haar?"

"Ja, ieder moment waarop ik niets zeg klimt ze in mijn gedachten en het zal nog wel even duren voordat ik door de liefde die ik voel geen draden van pijn meer zijn geweven".

Door zulke incidenten kreeg ik steeds meer van zijn moeder te horen en aan het einde van de reis had ik de rand van de legpuzzel af. Meer zou ik niet krijgen. Meer kon hij niet aan me geven.

De trein die ons naar Amsterdam bracht was in het begin van de reis bomvol maar tegen Keulen konden we in een coupé rusten. Ik nestelde me direct tegen Marko aan en bleef hangen tussen doezelen en slapen. In de coupé ontspan zich de volgende conversatie: "Zo, zijn jullie moe?"

"Ja mevrouw", bracht Marko er assertief uit.

"Heeft dat wijf geen ogen in d'r kop" dacht ik.

"Ja jullie zitten zo, ik zal maar zeggen, dicht tegen elkaar aan". "Ja hè, mevrouw", zei Marko

nog maar eens. "Ze heeft dus toch ogen", dacht ik gerust. Na een minuut of twee zei ze: "Zijn

jullie dan niet een beetje bevreest dat ze jullie voor, ja ik zal maar zeggen, mannen die van elkaar houden, aanzien". "Nee mevrouw", zei Marko met vaste heldere stem, "Daar zijn we in het geheel niet bevreest voor". "Laat d'r ogen

maar in d'r kop weggroten", dacht ik. Ik viel in een diepe slaap. Even voor Amsterdam werd ik wakker. Marko stond voor het raam. "Het zit er zowat op joh", zei hij. "Ja", zei ik, maar ik wist door vermoeidheid niet hoe erg ik het vond.

Oorspronkelijk zouden we nog even in Amsterdam gaan kijken maar we waren zo moe dat we direct de intercity naar Rotterdam namen. "Ik ga twee weken slapen", zei ik, toen we met onze rugzakken naar het afscheidspunt in Rotterdam liepen. Voor de bussen van de Westnederland kusten we elkaar voor het eerst.

Hij wilde hard werken. Nu begrijp ik hem denk ik. De tweede brief die ik stuurde naar het opgegeven adres kwam terug. Een oude vrouwehand had er op geschreven dat daar niemand meer woonde met die naam. Sindsdien heb ik Marko nooit meer gezien.

Gisteren liep ik op het station om de trein naar A. te nemen om aldaar mijn vader te treffen. Op het perron waren nieuwe reclameposters opgehangen. Op één daarvan stond Marko meer dan driemaal levensgroot afgebeeld en hij riep: "Ik denk dat ik je aardig vindt". "Ja", zei ik zacht tegen hem, duidelijk maar niets overbodigs toevoegend.

Peter Verhees.

TV

TV-fan? Nou, het kan voor ons niet op het komend seizoen. Na alle akties in Amerika tegen homosexualiteit in TV series en films, hebben de homo's en hun sympatisanten weer toegeslagen! Steven Carrington verdween uit Dynasty, nog geen twee weken nadat hij in Amerika uit de serie verdween bereikten meer dan 50.000 brieven de set. Het resultaat kennen we, een, weliswaar nieuwe, Steve is terug, en hou vooral zijn advocaat in de gaten.

En wat dacht je van Dallas? Ikzelf heb allang geen interesse meer voor deze serie. Maar binnenkort zal dat denk ik wel veranderen. Dallas verloor kijkers, dus de serie moest nieuwe inbreng krijgen in de vorm van ... juist, goed geraden: de homo's doen hun intrede in de familie van J.R. Vervelend dat nog niet bekend is welke twee mannen nu verliefd worden op elkaar, maar des te leuker om te gokken. Wat dachten jullie van het neefje van Ray Krebbs met Bobby ?

Afijn, als het om geld gaat zijn de homo's overal goed voor. Kijk maar naar de verzekeringsmaatschappij AGO. Grootse campagnes worden er gevoerd om alternatieve samenlevingsvormen te interesseren voor hun doorzichtige verzekeringen. Maar ondertussen worden nog steeds homobars, sauna's en hotels niet door hun verzekerd. Volgens een woordvoerder wegens hoog brandgevaar. Gek, maar ik heb nog nooit geweten dat ik als flikker zo licht ontvlambaar ben. Ik zal dan toch maar vast een emmer water klaarzetten voor het geval dat...

Laten we dan maar besluiten met wat positiever nieuws van de nederlandse televisie.

Er schijnen plannen te zijn om het drama "Achter Glas", over de verhouding tussen twee mannen, te herhalen.

En de NOS komt met een serie over vooroordelen. De uitzendingen zijn op de dinsdagmiddag om 14.33 uur op hilversum 2.

datum	5 juli	Homo's
	12 juli	Joden

Veel kijk en luisterplezier

Hans van den Berg.

AGENDA

- 8 juli Tema "(On)mannelijkheid"
 film: "The naked civil servant"
- 22 juli Louis Daniels
- 2 sept. "Schoeisel en..." Cor Blom & Gideon van der Veer
- "Nergens aankomen" Adje Erkelens

G.S.S. WOLFERT VAN BORSELEN

Beestvliet 280
3029 EK Rotterdam

Aan het bestuur van de sociëteit Apollo.
Westersingel 18.
3014 EC Rotterdam.

Uw kenmerk

mezref 6244/LCH/OA.

telefoon (0)101803322

betreft

bijzage(s)

datum 2 juni 1983.

Op donderdag 2 juni werd door een drietal jongens bijgesloten folder bij onze school uitgereikt.

Op zichzelf geen probleem.

De hoeveelheid rommel die vervolgens in en voor de school ontstond was wel heel vervelend.

Indien u in de toekomst opnieuw voor onze of andere scholen dit soort acties ontketent verzoeken wij u na afloop van het uitreiken van folders zorg te dragen voor schone binnenplaatsen en trottoirs e.d.

Hoogachtend,

L.C. v.d. Hucht
conrector

APOLLO

VOOR HOMOSEKSUELE
JONGENS EN MEISJES

Rotterdam
10-6-1983

Geachte heer v.d. Hucht,

Naar aanleiding van uw schrijven zou ik het volgende willen opmerken. Inderdaad hebben donderdag 2 juni drie jongens van onze publiciteitsgroep folders over homoseksualiteit en Apollo bij uw school uitgedeeld. Het folderen bij scholen gebeurt om Apollo meer naambekendheid te geven onder Rotterdamse jongeren, daar Apollo de enige jongerensoos in Rotterdam en omgeving is, die zich richt op opvang en bewustwording van homoseksualiteit bij jongeren. Dat homoseksualiteit bij veel jongeren nog in de taboesfeer ligt, blijkt uit het feit, dat deze folders vaak weggegooid worden, zodra men doorheeft dat het over homoseksualiteit gaat.

Uw verzoek aan ons, om voortaan na afloop van het uitreiken van folders de ontstane "rommel" op te ruimen, heeft ons wel enigszins bevreemd. Nog afgezien van het feit, dat wij wel degelijk, naar gewoonte, een aantal weggegooide folders hebben opgeraapt: wij werpen die folders toch niet op de grond? Is het niet eerder de taak van uw school, om uw leerlingen de redelijkheid en het fatsoen bij te brengen geen informatie-materiaal (in dit geval) op straat of andere plaatsen weg te verpen? Of nog sterker: is het ons aan te rekenen, dat, als gevolg van de bovengenoemde taboesfeer rond homoseksualiteit in onze maatschappij, mensen liever een folder op de grond gooien dan kennis te nemen van de inhoud ervan? Als homoseksualiteit meer geïntegreerd zou zijn in de lesprogramma's van scholen, zou er veellicht niet zo'n "rommel" gemaakt worden. Dan zouden we überhaupt niet met folders bij scholen hoeven te staan. Kortom: ook uw school heeft hier een verantwoordelijkheid.

Hopende uw brief hiermee afdoende beantwoord te hebben,

Hoogachtend,

Paul Coppoolse

secretaris

ELKE VRIJDAG **SOOS**
VAN 8 TOT 1 WESTERSINGEL 18

POST NAAR POSTBUS 1490 3000 BL ROTTERDAM

ETIQUETTE 1

Zoenen is dus helemaal uit! Wie tot voor kort zichzelf respecteerde, respecteerde anderen niet. Integendeel! Zoen links, zoen rechts, zoen links.

En voor speciale vrienden: zoen links, zoen rechts, zoen op de mond. Helaas: Inflatie.

Weinig originele geesten gingen vervolgens de zoen op de mond uitbreiden met een lik van de tong. Werd deze laatste zoen door de ander met open mond beantwoord, dan wist je hoe laat het was: KONTAKT.

Tot het moment dat het trefcentrum veranderde in één groot visglas: Hoe mooier de jongen die binnenkwam, hoe meer monden van verbazing en willigheid openvielen.

Zoenen is dus helemaal uit. Een kneepje in de bil, een aai over het kruis, allah... Groeit er iets, dan weet je hoe laat het is: KONTAKT!

Je mag zelfs onder rokjes aaien zonder seksisties te zijn, oh wonder der vooruitgang.

Trendsetters begonnen ermee: Zoenen weigeren. Maar... Pas op voor de inflatie. Wees een stapje verder en handel naar les 1 van deze maandelijksse cursus etiquette:

Biedt iemand die je leuk vind iets te drinken aan. Niet als je er naast staat, maar vanaf een afstand, via degene die achter de bar staat.

Proost hij met je, dan kan iedereen dat zien: KONTAKT! Doet-ie het niet, niets aan de hand, je gaat niet af (probeer z'n buurman eens).

Per slot handel je heel anders dan die malloten in de ad. Die lopen jaren achter, die zijn op jacht. Wij zijn 'in', zoeken: KONTAKT! en handelen volgens les 1 van de etiquette van

EEN NOODKREET

In het vorige Vijgeblad heb ik opgeroepen om boeken uit de Apollo-bibliotheek nu eindelijk eens terug te brengen. Helaas heeft deze oproep veel te weinig opgeleverd. Daarom volgt hier nogmaals de lijst met vermiste boeken:

Maurice - E.M. Foster
Giovanni's room - Baldwin
Stenen voor een ransuil - Maarten 't Hart
Ik had een wapenbroeder - Maarten 't Hart
De dood heeft inspraak - J. Hensen
Een man, een man - J. Hensen
The city and the pillar - Gore Vidal
De koploper - Patricia Warren
Dans om het kruis - Patricia Warren
Querelle - Genet
Mephisto - Klaus Mann
Malcolm - James Purdy
De stad behoort de nacht - John Rechy
Obsessie - Hadim
In memoriam - Isherwood
Een eigen huis - Gerard Reve
Op weg naar het einde - Gerard Reve
Maak me niet kapot - Lynn Hall
An idol for others - Gordon Merrick
Pijpelijntjes - de Haan
Mannen onder elkaar - Riede
De immoralist - Andre Gide
Olivia - Olivia
In haar tijd - Rita Mea Brown
Ruby fruit jungle - Rita Mea Brown
De verliezers - Anna Blaman
Nellie - Ingeborg Oder
Twee vrouwen - Harry Mullisch
De bron van eenzaamheid - Ann Radclyffe Hall
De hullende libertijn - Andreas Burnier
Mannenhaat - Geet Hekma
De getatoeerde lorelei - Jaap Harten
Daar was laatst een meisje loos
De groeten aan Truman Capote
Operatie Montycoat - Jaap Harten

Alles anders - Maartje Lucioni
Naar vriendschap zulk een mateloos verlangen
Verzamelde gedichten - Kavafis
As time goes by - Gay sweatshop
Homosexualiteit in de Ned. literatuur - Adriaan Venema
De homo aversie - Maks Baanens
Homosexuele jongeren en hun ouders - Sanders/v.d. Feen
Homojaarboek 1
Jongen-jongen, meisje-meisje - Jan Morris
Gids voor homo's - F.R. Fenwick
Als je me de bek openbreekt - Hanneke van Buuren
Die männer mit dem Rosa winkel - Hegel

In totaal ontbreken er nog altijd 48 titels!!!! En dat terwijl er ongeveer 78 titels aanwezig zijn.

Schandalig!

Het is echt belangrijk dat deze boeken terugkomen. De Apollo-bibliotheek is uniek voor Rotterdam en mag niet zomaar verloren gaan. Als we nog even doorgaan met boeken vast blijven houden is er van heel de romankollektie niets meer over!!

Wie op de aktievergadering 20-5 j.l. aanwezig was weet hoe kwaad ook mijn voorganger hierover is.

De bibliotheek is in de loop der jaren met een bescheiden hoeveelheid geld opgezet. Dat betekende veel zoekwerk en uren werk. Bij elkaar werd er toch voor een groot bedrag stukje bij beetje aan boeken besteed. Daaronder zitten (zaten???) veel boeken die heel meilijk vervangbaar zijn. Zelfs al was er het geld voor!!

Waarschijnlijk is Apollo de enige homojongerengroep die de leden een gratis service als de bibliotheek verleent. Vooral voor jongeren die zich net bewust zijn van hun gevoelens is het belangrijk zich in een boek te kunnen herkennen. Ook is het een prima middel om ouders meer kennis bij te brengen. Laat dat niet verdwijnen. Inmiddels is de bibliotheek sinds begin juni weer te gebruiken. Nog steeds geldt dat je een boek 3 weken mag lenen. Waar je wel om moet denken is dat m.i.v. juni ook op ieder kaartje BEHALVE NAAM EN TELEFOON-NUMMER OOK JE ADRES moet staan. Dat maakt het voor mij makkelijker om bericht te geven wanneer de uitleentermijn is verlopen.

Diegenen die nog boeken hebben en waarvan ik het adres heb kunnen achterhalen zullen ook binnenkort een berichtje ontvangen.

Hans Pols.

Een jongen

Hij is mooi in zijn grijze broek.

Hij klimt in lantarenpalen en bomen
in de hoop dat iemand kijkt

Ik kijk, elke dag, vele malen, lang achtereen,
geknield achter de voordeur van mijn late huis,
en tuur door de liefdesperiskoop van het smalle

deurvizier,

mijn gelaat tot veilige onzichtbaarheid schuw afgewend.

Hoe oud is hij? Hoe mag hij heten?

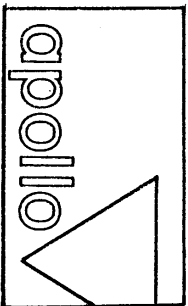
Gaat hij iets leren? Blijft hij in het dorp?

Wie kiest zijn kleren?

Hoe oud was hij, toen voor het eerst
een man begerend naar hem keek?

En hoeveel mannen zoals ik hebben sindsdien,
achter een deur of raam, geknield naar hem gekeken
en, zich beroerend, te vergeefs gezocht
de nutteloze liefdesdorst al plengende te lessen?

Gerard Reve

drukkerwerk

PORT BETAALD
PORT PAYÉ
ROTTERDAM

*als je
Zo bent*

apollo postbus 1490 3000 bl rotterdam